

MAGYAR ORSZÁGOS HORGÁSZ SZÖVETSEG

HORGÁSZ

MAGAZIN

LXXIII/12. 2019. DECEMBER

ÁRA: 495 Ft ELŐFIZETŐKNEK: 395 Ft

www.mohosz.hu - info@mahor.hu

AJÁNDÉKOZZON
ÖSSZEVONT
ÉVES
TERÜLETI JEGYET!

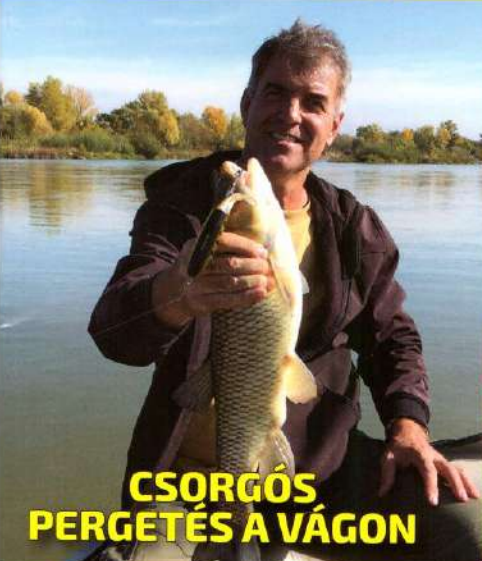

BALINOK
VÁLTOZÓ
VIZEKEN

PATKÓ
BANDI

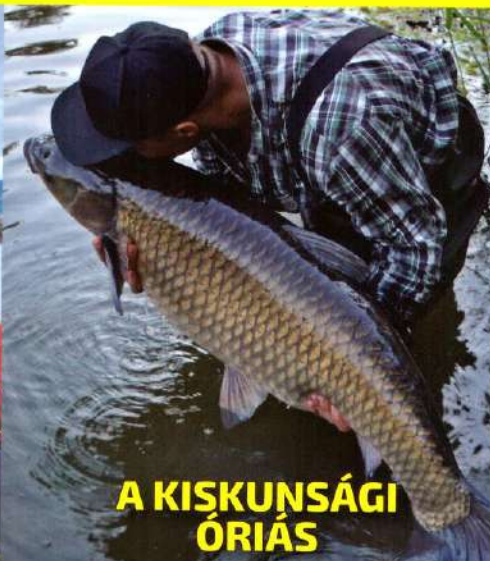
Boldog karácsonyt minden kedves olvasónknak!

CSÖRGŐS
PERGETÉS A VÁGON

A TOSZKÁN
MÓDSZER

A KISKUNSAÍGI
ÓRIÁS

Rudi, a vízi szörny

Rudi, a szörny, egy animációs mesefilm jégkorszakbéli szereplője. Kislányommal az egyik meg nem fogott víz alatti szörnyet kereszteltük el Rudinak. No, de kezdjük a történetet a legelejétől.

Kicsi lányomat, Lilit – aki már nem is olyan kicsi, hiszen tizenegy éves – csak nagy ritkán tudom rávenni egy kis horgászatra. Történt legutóbb, amikor feederezni voltam egy dömsödi csatornán, hogy a hajnali órák kapás-talanságát egy spiccbotol próbáltam lazítani. A parttól pár méterre bedobtam egy marék etetőanyagot, majd néhányszor ráúsztattam a csalit. Meglepődve tapasztaltam, hogy szépen sorakoznak a keszegek, testesebb kárászok és kölyökbálnok a két szem csontkukacért. Egy dobás, egy hal. Na, ez kell a gyerekeknek!

Néhány napra rá, kora reggel ballagtunk a vízpart felé. Azon a helyen, ahol nemrég próbálkoztam, már más vallatta a vizet. Így onnan nem messze ültünk le.

– Figyelj kislányom! Mindennek az alapja az etetőanyag. Ezzel kell kezdeni a horgászatot – mondtam, és csodáltam felcillanó tekintetét.

– Meggyúrhatom én? – jött a kérdés, és már öntötte, keverte és vizezte volna.

– Azért nem kell kapkodni!

Óvatosan vizet merítettem. A zacskókat kinyitva előkészültem a „kutyuláshoz”. Egy kicsi keszegek, finoman aromás etetőanyag (bream, roach, gardons), hozzá kevés édes aroma (hogy aktív legyen) és egy marék föld (például lösz). Más nem is kell, csak egy kis víz, meg pár perc.

– Milyen halat fogunk ma? A csontkukacot én tűzöm a horogra?

Záporoztak a kérdések folyamatosan, alig tudtam válaszolni. Kicsit fékezve a lendületet a kezébe adtam egy közepes hosszúságú, könnyű apróhalas spiccbotot.

– Most megmérjük a vízmélységet.

– De ugye nem kell bemenni a vízbe a halak közé? – kontrázott egyből.

– Egyszerűen felakasztjuk a mélységmérő súlyt a horogra, majd belóbáljuk magunk elé. Emeld óvatosan! Látod, most jó. Éppen kint van az úszó antennájának teteje. Megkezdhetjük az etetést.

Az etetőanyaghoz adnunk kellett még néhány csepp vizet, hogy jól tapadjon. Ezt meghintettem

egy marék csontkukac és pinki keverékével. Majd készre gyúrtam tíz, nem túl nagy, amolyan egykezes gombócot.

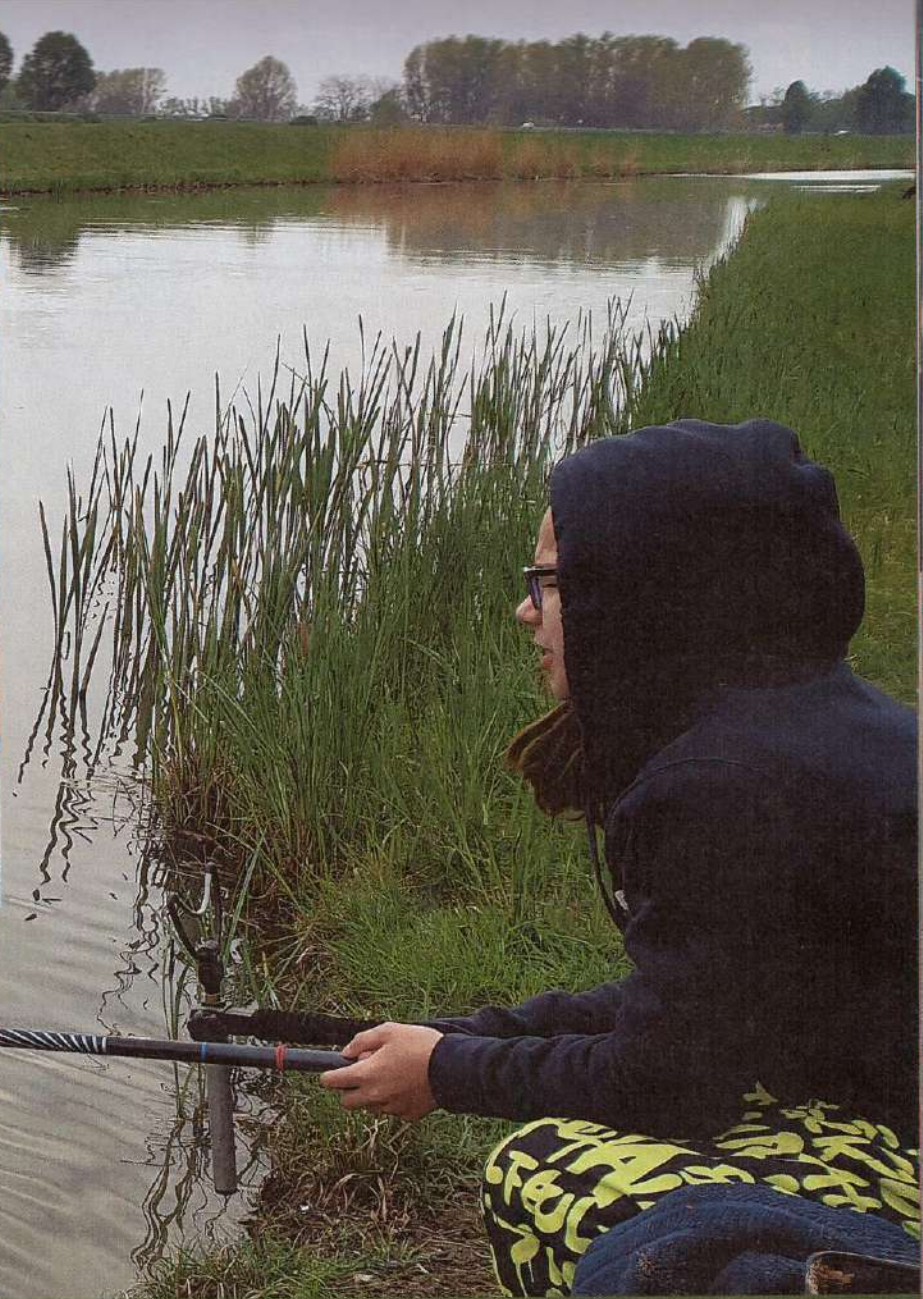
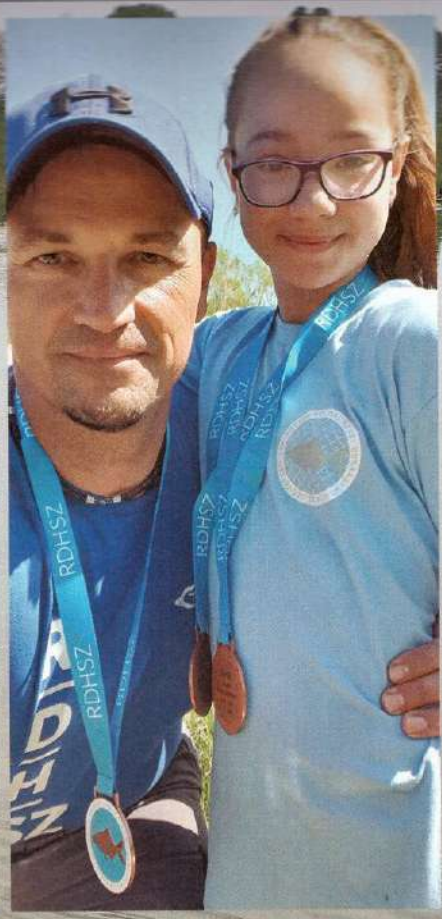
– A botot a tartóba kell tenni, majd állva kell dobni – oktatom a leányzót. Ami ezután következett, azon még mindig nem tettem túl magam. Mind a tíz gombóc egy helyre esett a vízbe. Ekkor elgondolkodtam, minek magyarázok én megállás nélkül?

– Na, gyerünk, tűzünk két szem csontit a horogra! – sürgettem a horgászat hevében égve. Ezt már megtanulta, anno a sukorói pályán, amikor küszözni jártunk.

– Ezt nem lehet elfelejteni – csitít, amikor segíteni próbálok. És már dobja is az érzékeny szerelék a vízbe. Azonban az úszó nem állt be.

– Halkan megjegyzem, kapásod van – mondom, majd megemeli a botot, és lám, a végén ott csimpaszkodik egy hatalmas küsz.

– Itt vannak a küszeid – nyugtázom mosolyogva. Majd gyorsan elmagyarázom, hogy ha most összehúzzuk az ölmozást, akkor a szerelék

gyorsabban süllyed, és nem fogja meg az apróhal. Nem telt el öt perc, ismét kapás volt, olyan igazi elhúzás. Csendben figyeltem mit fog csinálni. A bevágás után egyből a felszínre huppant a harmincdekás dévérkeszeg.

– Óvatosan húzd, mert vékony az előke, meglátnod el fog szakadni.

Szálolás után a halat a szákból a vízbe engedték. Fröcskölt egyet, és el is tűnt.

– Mindig visszaengedjük? – jött a kérdés, de válaszolni nem volt lehetőségem, máris repült a kézbe a következő tenyeres keszeg. Jöttek szépen sorban, mint az óvodások. Néha a nagy egyhangúságot egy természetesebb kárászcoma törte meg, mignem valami furcsa dolog történt.

– Apa! Elakadtam.

Azonnal odaléptem, elkértem a botot. Nem akadó volt az, hanem egy valóságos víz alatti szörny. Meg sem érezte a horgot, úgy úszkált előttünk, mintha mi sem történt volna. Aztán, amikor keményebbre fogtam a botot, akkor gondolt egyet, és mint a villám, tovaúszott.

– Elvitte az előkénket – konstatáltam halkán, és láttam, a lányom mennyire várja a következő nagy halat. Megnyugtattam, lesz még itt, nem is egy. De arra, ami következett nem is mertem volna gondolni. A nagy hal, amit el is kereszteltünk Rudinak, nem rendezte át a terepet, mert a keszegek újult erővel támadtak. Aztán ismét egy nagyobb hal került a horogra. Többször megpróbált kitörni, de a gerinces spiccbot ezt meg tudta állítani.

– Kis ponty, olyan kilós forma. A tápláléka miatt ilyen sötét – magyarázom, és közben egy hal erejéig elkértem tőle a botot. Ezt kihasználva, a nagy munkára gyorsan megivott egy jó adag teát. A hatalmas szusszanásból azt vettem ki, hogy szerinte ez a horgászat nagyon munkás, kemény melő.

– Készen vagyok. Jöhetnek vissza?

– Persze. Gyere, hátha van még itt kis ponty.

Volt is, mint a mesében. Aztán mivel az etetőanyagunk az utolsó morzsáig elfogyott, szorgalmaztam, hogy csúzlival kevés csontkukacot lőjünk be. Ennek hatásaként megjelentek a kis balinok előttünk. A behulló férgekre szinte rárontottak,

és húzták-vonták azokat. Lili is élvezte, mert a horgon is jól harcoltak.

– Apa, ezek nem tudnak harapni?

– Nem, bár ragadozó, az embert nem harapja meg. Fogd meg bátran! – biztattam, és elmagyaráztam, hogy ezeket miért kell visszaengedni, milyen szabályok védik őket. Aztán valahogy megint előkerült Rudi, a megfoghatatlan.

– Szerinted, visszajön még ma?

Kérdezte csillogó szemmel, de megnyugtattam, ezzel a felszereléssel nincs esélyünk megfogni. Ahhoz más technika kellene. Persze visszajött, ha nem is ugyanaz, de valami bandatársa. Ugyanúgy történt, azzal a különbséggel, hogy egyből tudtuk, ez nem egyszerű elakadás. Persze ez a hal is annak rendje-módja szerint meglépett.

– A szörny volt az biztosan, csak az lehetett. Nem is baj, hogy most nem fogtuk meg. A szádba biztosan nem fért volna bele – elmélkedett.

– Egyszer visszatérünk egy igazi szörnyvadász felszereléssel, és elkapjuk a grabancát – nyugtatam. – Megfogjuk mi még Rudit, a vízi szörnyet!